

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Cannabis is The Cure, z.s.** IČO 26670232
sídlem Přichystalova 180/14, 779 00 Olomouc - Hodolany

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vydání informace v řízení vedeném pod sp. zn. Si 391/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se v části žaloby, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2018, č. j. 29 A 159/2018-66, vyloučena k samostatnému projednání, domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí, kterým přikáže správnímu orgánu prvního

stupně vydat informaci, jaké konkrétní skutečnosti bránily provedení změn ve veřejném rejstříku u Art Language Factory, o. s., IČ: 227 24 303, když ten dne 13. 2. 2017 bezezbytku splnil rozhodnutí rejstříkového soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. L 8187/RD122/KSOS, Fj52820/2016/KSOS, Fj124017/2016. Rovněž navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce uvedl, že Krajský soud v Ostravě dne 10. 5. 2017 pod sp. zn. Si 391/2017 rozhodl o odmítnutí vydat žalobci informace, z jakého konkrétního důvodu opětovně odmítl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci zapsat změny v rejstříku u nevládní organizace Art Language Factory, o. s., IČ: 227 24 303, dle výzvy rejstříkového soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. L 8187/RD122/KSOS, Fj52820/2016/KSOS, Fj124017/2016, která byla beze zbytku poškozenými naplněna dne 13. 2. 2017 podáním na podatelnu s úředně ověřenými rejstříkovým soudem vyžádanými originály listin a plnými mocemi.
3. Stížnost žalobce na nevydání informace dne 10. 5. 2017, sp. zn. Si 397/2017 Krajský soud v Ostravě postoupil žalovanému, který ji eviduje pod č. j. MSP-377/2017-OSV-OSV. Žalobce namítal, že žalovanému byly opakovaně zasílány stížnosti na průtahy, ani jednou však na tyto stížnosti žalovaný nezareagoval. Protože tímto jednáním je porušen zákon, neboť nezákonné obstrukce Krajského soudu v Ostravě při zápisu změn v rejstříku lze doložit od roku 2014 a nečinnost žalovaného nevydat rozhodnutí je tři čtvrtě roku nad zákonnou lhůtou, domáhá se žalobce nápravy touto žalobou.
4. V průběhu řízení o žalobě žalobce opakovaně doplňoval do spisu obsáhlá podání různého obsahu, zpravidla odkazující na jiná řízení, ve kterých je účastníkem žalobce, popř. jeho členové. Vzhledem k tomu, že tato podání nijak nesouvisela s předmětem žaloby o nečinnosti žalovaného, soud se jimi v tomto řízení blíže nezabýval.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně zdůraznil, že jak o stížnosti žalobce ze dne 5. 5. 2017, tak o následné stížnosti ze dne 13. 5. 2017 žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018, č. j. MSP-377/2017-OSV-OSV/4, které bylo žalobci téhož dne doručeno do datové schránky.
6. Nehledě na tuto skutečnost žalovaný uvedl, že v daném případě nemůže být pasivně žalobně legitimovaným Ministerstvo spravedlnosti, ale případně pouze dotázaný povinný subjekt, u něhož byla žádost o informace podána, tj. Krajský soud v Ostravě. K tomu žalovaný odkázal na § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož se žalobou na ochranu proti nečinnosti lze domáhat vydání rozhodnutí nebo osvědčení pouze ve věci samé. Institut stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je přitom konstruován tak, aby plnil obdobnou funkci, jakou ve správním řízení naplňuje § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tedy coby prostředek ochrany proti nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2010, č. j. 4 Ans 1/2010-102). Žalobou na ochranu proti nečinnosti se tak nelze domáhat vydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť v takovém případě nejde o rozhodnutí ve věci samé, ale o prostředek na ochranu proti nečinnosti. K totožnému

závěru dospěl opakovaně Městský soud v Praze (např. usnesení ze dne 22. 2. 2012, č. j. 10 A 276/2011-35).

7. Jelikož rozhodnutí o stížnosti na postup povinného subjektu podle § 16a odst. 1 písm. b) či c) zákona o svobodném přístupu k informacím nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., není v daném případě žaloba proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu podaná dle § 79 a násl. s. ř. s. přípustná. Touto žalobou se žalobce může domáhat pouze toho, aby soud správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, jimiž však rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím nejsou. K tomu žalovaný odkázal na právní názor vyslovený v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2016, č. j. 3 A 61/2016-15, nebo v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 47 A 13/2015-50. Žalovaný odkázal rovněž na komentářovou literaturu.
8. Jelikož žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat vydání rozhodnutí o stížnosti na postup povinného subjektu dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, navrhl žalovaný, aby soud s ohledem na § 79 odst. 1 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl žalobu pro její nepřipustnost.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání zabýval tím, zda lze dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti, k níž mělo dojít tím, že žalovaný ani po uplynutí zákonné lhůty nerozhodl o stížnostech žalobce proti postupu Krajského soudu v Ostravě, který v řízení vedeném pod sp. zn. Si 397/2017 žalobci neposkytl požadované informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.
11. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
12. Podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.
13. Podle § 16a odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím o stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.
14. Podle § 16a odst. 8 zákona o svobodném přístupu k informacím nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.
15. Povahou stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 8/2009-71, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]stanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím bylo do

zákonu doplněno novelizačním zákonem č. 61/2006 Sb. Nahrazuje dosavadní institut fikce negativního rozhodnutí povinného subjektu [srov. též důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb.: „Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace ... je nový institut, který vznikl jednak v souvislosti s odstraněním institutu fikce rozhodnutí, tedy k pokrytí případů, kdy povinný subjekt vůbec v zákonné lhůtě na podanou žádost nereagoval či kdy poskytl pouze část informací (popř. informace, jichž se žadatel nedožadoval) a ke zbytku (obsahu) žádosti se nevyjádřil (tedy nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti).“], a je proto třeba považovat tento prostředek za procesní nástroj ochrany žadatele o informace v případě nečinnosti povinného subjektu, tedy v případě, kdy povinný subjekt v zákonné lhůtě neposkytne požadované informace, ani nevydá negativní rozhodnutí, popř. svým postupem nevyčerpá celý předmět podané žádosti o poskytnutí informací.“ Uvedená stížnost je tedy legislativně konstruována tak, aby plnila obdobnou funkci, jako ve správním řízení obecně naplňuje § 80 správního řádu coby prostředek ochrany proti nečinnosti správního orgánu. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba považovat za prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.

16. V témže rozsudku Nejvyšší správní soud současně odmítl argumentaci, že se měl žalobce – žadatel o poskytnutí informace napřed soudně bránit nečinností žalobou proti nečinnosti při vyřizování stížnosti podané proti postupu stěžovatele podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a teprve potom případně proti nečinnosti při vyřizování žádosti o poskytnutí informací. Taková interpretace by podle Nejvyššího správního soudu vedla k tomu, že místo účelné a reálné ochrany ústavně zaručených veřejných subjektivních práv by se žadatelům o informace dostalo ochrany jen formální. Přístup k informacím by se oddaloval a soudní řízení se násobila. Vedle efektivity a rychlosti právní ochrany pak nelze pominout ani aspekt ekonomický. Výklad předestřený stěžovatelem by zbytečnými náklady zatěžoval jak žadatele o informace, tak správní orgány a v neposlední řadě i soudy.
17. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře vyslovil i k aplikaci § 80 správního řádu a v něm vyjmenovaných opatření proti nečinnosti správního orgánu, a to tak, že se v tomto případě jedná o procesní nástroj v případě nečinnosti povinného subjektu, jehož případné bezvýsledné vyčerpání otevírá cestu k soudní ochraně před nečinností, kterou nadřízený orgán v rámci ustanovení § 80 správního řádu – a to z jakýchkoli důvodů – nenapravil. „*Opatření nadřízeného orgánu, vydané v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu tak není rozhodnutím ve věci samé, ale procesním prostředkem nápravy, kterým nadřízený orgán zajišťuje naplnění jedné ze základních zásad správního řízení, a to vyřizování věci bez zbytečných průtahů. O konkrétním opatření ke zjednání nápravy rozhoduje příslušný nadřízený orgán povinného. Pokud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. bezvýsledně vyčerpá opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, č. j. 9 Ans 16/2012-84, dostupný na www.nssoud.cz). Ve vztahu k usnesení vydanému dle § 80 odst. 6 správního řádu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127, dostupný na www.nssoud.cz).

18. S ohledem na shodnou povahu stížnosti podle § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, je třeba i na rozhodnutí o stížnosti vydaná podle § 16a odst. 6 a 7 zákona o svobodném přístupu k informacím vztáhnout závěry judikatury vztahující se k usnesení vydaným podle ustanovení § 80 odst. 4 a 6 správního řádu. Je tedy třeba učinit závěr, že ani rozhodnutí o stížnosti vydaná podle § 16 odst. 6 a 7 zákona o svobodném přístupu k informacím nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 47 A 13/2015-50, dostupný na www.nssoud.cz).
19. Z uvedených názorů vyplývá, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nelze domáhat rozhodnutí o stížnosti nadřízeného orgánu na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, protože smyslem a cílem takové žaloby je uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím takovým rozhodnutím není, neboť stížnost je pouze procesním prostředkem k odstranění nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2015, č. j. 9 A 260/2014-40, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Žalobce se v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. mohl (a měl) po vyčerpání stížnosti, která je v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím specifickým prostředkem obrany proti nečinnosti povinného subjektu, žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat u soudu uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí informace, a to přímo vůči povinnému subjektu, nikoli vůči nadřízenému orgánu rozhodujícímu o stížnosti. Žádost o poskytnutí informace byla podána u Krajského soudu v Ostravě, žaloba tedy měla v dané věci směřovat vůči Krajskému soudu v Ostravě, jakožto povinnému subjektu, nikoli vůči Ministerstvu spravedlnosti, jakožto nadřízenému orgánu. Žalobce se měl žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, spočívající v nerozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí informace.
21. Vzhledem k tomu, že není v pravomoci soudů působících ve správním soudnictví poskytovat ochranu proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu rozhodujícího o stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, Ministerstvo spravedlnosti v dané věci nemůže být subjektem povinným vydat rozhodnutí ve věci samé.
22. Co se týče návrhu žalovaného na odmítnutí žaloby pro nepřípustnost, lze konstatovat, že posouzením existence povinnosti žalovaného vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení se soud zabývá až při meritorním přezkoumání žaloby, nejde o otázku procesní či o podmínku řízení, nýbrž o otázku meritorní, která předurčuje rozhodnutí ve věci samé (srov. komentář k § 79 odst. 2 s. ř. s. In: *Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář.* Praha: Leges, 2014).
23. Žalobce se podanou žalobou nedomáhal vydání rozhodnutí ve věci samé, a proto soudy nezbylo než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 81 odst. 3 s. ř. s.)

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě uvedených skutečností soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu